

— Филта безъ малко да ѝ припадне, като видѣ че навлѣзохъ слѣдъ него и нѣколко заптіста.

— Кой ? Попыта най-послѣ младата жена.

— Тойзи крадецътъ, безчеловѣчныйтъ, разбойникътъ ; братъ ти, кой.

— Господине ! Господине ! рече съ склучены рѣцѣ горката жена.

Г. Аристъ, безъ да ся обърне ни да ѝ погледне, полѣтѣ къмъ сълбѣтѣ и възлѣзе когато дѣцата плачехъ.

— За Бога ! извика като тичаше слѣдъ Ариста, клстата Филта. Господине ! Ще го опростите, ще го затрете, той е боленъ, злѣ боленъ, и не е никакъ кривъ.

Но г. Аристъ бѣше вече влѣзълъ въ стаѣтъ, дѣто лежеше Евстатій на леглото си.

— Брѣ безсовѣстный . . . Ты мя съсыпа, ты мя опрости : угаси ми огнището ; рече на възправеныйтъ и смаяныйтъ почти раненъ момъкъ.

— Азъ ли ? Азъ ли ? О, господине ; изрече горкыйтъ юноша.

— Ты, зерь, ами кой другый ? . . . Ты . . . ты който имаше толкозъ бърза работѣ да отидешъ на маа зѣтѣ въ онзи день въ който азъ ти казувахъ че имахмы сватба . . . ты ; ей ты . . . ами хайде не ся май . . . Каквы преструвки сѣ тѣзъ . . . ты.

— Господине Аристе, (рече Филта плачещецъ) недѣйте направя тѣзи голѣма неправда ! Изгубихте имуществото си имате право ; но помыслѣте ; не йскайте да ся повличате на слѣдъ стремленіето си, но по разумътъ. Братъ ми е, невиненъ . . . . .

— А ! не вы познавамъ вече . . . змиѣ проклети . . .

Имотатъ ми пропаднахъ ; тука нѣма пламнуваніе ; парятъ сѣ откраднѣты ; тойзи, тойзи дѣто отъ Бога страхъ нѣма, той даде ключоветъ на крадеца . . . . .